

Pék Pál

Szélcsönd és újra szél

„...kelhet-e ma a tegnapi nap?”
Orbán Ottó

Atlantisz is merülőben / ami holnap
földre dönt / vacogtat / hogy bennünk
ébred / szabadságunk megszökött
Arcunkat füst / eső mossa –
Csak a szélcsönd omlik ránk / de
kölyökkorunk lázbeszéde / lobog még
a ködön át

Mintha a nagy Mutatványból /
suhogna ki az a szél / ami egykor
sáncainkon / áttaszított / s máig él –
Mintha mégis ütköznénk / a
mocsokkal / hisz nem feled / ringatja
egy behomályló / ősz tava a testünket
mindazt mi lesz / ami tisztább /
utat talán / új eget / atlantiszi
örök-voltunk / magunkhoz hogyha
elvezet

2006. ápr. 20-21.

Fonák tavasz

Virágoktól sebhelyes már / völgy a rét
a hársfasor / fa a kút a kövek árnya /
csapdáiból eliszkol / s te megérted / ma
okafogyott / oda mégis visszatérj / megérted
hogy istened ott / szavaiddal nem beszél /
némaságod bélyegzi / egy hazuggá lett álom /
néped ahogy föl-le jár / a hamis golgotákon /
s vicsorog a csöndre hiszen / aki bírja
marja / legkülönb is az lesz aki / apja
belét ontva / sebzett szájjal dadogja / hogy
nem maradni bölcsebb / hitére mert tört
világot / gúzzsal megkötöttek / futva
futna ketrecében / látva túl az ég falát /
földet / ahogy hódoltatják a győzhetetlen
orgonák

2006. ápr. 18.